

er spændt haardt for, og vise, at hvis Kommunerne ikke vil være lige saa karrige som Lovgivningsmagten i mange Tilfælde er, vil de komme til at spænde sig meget haardt for økonomisk.

Det blev os betydet af det Udvalg, som behandlede Hjelpekasseloven, at Kommunerne har Lov til selv at yde noget, det forbyder Staten ikke. Jeg finder mig ikke foranlediget til at takke for det, for det manglede jo bare, at man ikke i Kommunerne skulde have Lov til at optræde human overfor de gamle, overfor dem, der har det daarligst i vort Samfund. Men det koster adskilligt, og det er Udgifter, man skal udrede Aar efter Aar, som man skal optage paa hvert eneste Aars Skatteudskrivningsbudget. Skatteevnen ude omkring i Kommunerne er meget svækket, og overfor de Vanskeligheder synes jeg nok, man kunde forvente en Smule Forstaaelse fra Regeringens, fra den højtærede Ministers Side. Men noget saadant møder vi ikke, tværtimod søger Ministeren at lægge os alle mulige Hindringer i Vejen for vor Administration, hindrer os i at faa det til at dreje saa nogenlunde rundt, som man siger. Jeg minder saaledes om nogle skærpendede Bestemmelser, som i den sidste Tid synes at være blevet Praksis hos Regeringen. Naar Kommunerne ansøger om at faa Tilladelse til at optage Laan, og man da, for at lempe sig en Smule efter Skatteevnen, ansøger om en vis Aarrække til Afbetalingen, saa gaar det, som det f. Eks. var Tilfældet med Fælleslaanet til Kommunerne, Sterlinglaanet. Da haabede man, at de første 10 Aar skulde man faa Lov til at slippe for at betale Afdrag. Den Kommune, hvis Byraad jeg har den Ære at være Medlem af, havde søgt om Tilladelse til at optage Laan og ønskede Afdragstiden sat til 30 Aar, men det kunde paa ingen Maade lade sig gøre. Vi har faaet det Svar, at vi skulde afbetale vort Laan i 20 Aar, og det til Trods for, at Pengene alene er anvendt — nemlig gennem den midlertidige Laanekasse — til Formaal, som kommer Efterslægten til gode i en saadan Grad, at man nok skulde mene, det var forsvareligt at bruge 30 Aar til at afdrage Laanet. Vi har brugt det til at bygge Alderdomshjem, til at bygge Skole, til Udvidelse af Gasværket, alt sammen Ting, som er af saa varig Art, at jeg ikke synes, de 30 Aar var en urimelig Tid. Det er ikke tilstrækkeligt hensyntagende overfor Kommunerne, at de ikke faar Lov at slippe lidt lempeligt med Afdragsvilkaarene, særlig naar den højtærede Indenrigsminister gennem de Lovforslag, han fremsætter, er med

til at paabyrde Kommunerne saa store Skatteudskrivninger, at nogle Tusinde Kroner tynger haardt. Jeg gør mig ikke Haab om, at det bliver anderledes. Jeg har kun villet fremdrage dette i Forbindelse med min Omtale af Kommunernes økonomiske Forhold.

En Lov, som vi har imødeset med stor Forventning, og gennem hvilken der ogsaa er øvet adskilligt godt ude omkring i Kommunerne, nemlig Loven om Invaliderevnen, er blevet omtalt her. Min Partifælle det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen har talt varmt om de delvise Invaliderevnen, og jeg deler fuldt ud de Betragtninger, det ærede Medlem har fremsat om disse stakkels Mennesker, som altid vil komme i sidste Række i Kapløbet om at skaffe sig Arbejde. Men der er et andet Hold af Invaliderevnen, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Det er de saakaldte kronisk syge. De stakkels Mennesker, som i de sidste tre Aar ikke har kunnet blive Medlem af nogen Sygekasse, men i øvrigt opfylder alle Betingelser, saavel hvad Lægeundersøgelse som hvad Formueforhold angaar, for at kunne blive betragtet som Invaliderevnen og faa de 800 Kr., som er højeste Aarsrente efter Invaliderevnen, disse Mennesker er henvist til at understøttes efter Fattiglovens § 63. Da nu mange Kommuner er meget karrige, kan man opleve saadanne Tilfælde, som at disse Mennesker faar tildelt 1 Kr. eller 1½ Kr. om Dagen, altsaa bliver knappet af med 300—500 Kr. om Aaret, medens de, hvis de havde været i det heldige Tilfælde ikke at have været syge de sidste tre Aar, men havde kunnet være Medlemmer af en Sygekasse, kunde have faaet 800 Kr. i Invaliderevnen.

Jeg erindrer, at mit Parti her paa Rigsdagen allerede den Gang, denne Lov blev vedtaget, forudsagde, hvilke Tilfældigheder disse stakkels Mennesker vilde blive undergivet, at den Vilkaarlighed, som man saa ofte træffer rundt omkring i Kommunalbestyrelserne, netop vilde komme til at gøre sig stærkt gældende overfor disse Mennesker. Erfaringen har vist, at denne Formodning desværre var alt for rigtig, idet de paagældende i mange Tilfælde netop bliver behandlet, som jeg her har skildret. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, om han ikke var at formaa til at drage Om-sorg for, at de Mennesker bliver stillet lidt bedre, saaledes at de fik en Slags Appellinstans, hvortil de kunde henvende sig, naar de følte sig forurettet af Kommunalbesty-